

Arrest

nr. 65 194 van 28 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN AKEN en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam op 12 juni 1993 toe op Belgisch grondgebied en diende op 15 juni 1993 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 25 juni 1993 nam de gemachtigde van de Minister van Justitie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 september 1993 dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 17 juli 1996 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.5. Na beroep trof de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen op 25 november 1996 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.6. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 februari 2010 opnieuw toe op Belgisch grondgebied en diende op 27 oktober 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 21 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 22 februari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig van Damba, Uíge.

*Op 15 juni 1993 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken die op 17 juli 1996 door het Commissariaat-generaal wegens het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.*

In november 1998 keerde u terug naar Angola, naar uw drie kinderen. U verbleef bij Pastoor L.(...) in de Bom Deus kerk in Palanca en werkte op zelfstandige basis als elektricien. In 2008 bekwam u op frauduleuze wijze een valse identiteitskaart en een paspoort waarmee u een kieskaart kon aanvragen en een stem uitbrengen in de parlementsverkiezingen.

*In april 2009 werd u gezocht in de kerk door agenten van de Direcção Nacional de Investigação Criminal (DNIC). U verhuisde naar een meer afgelegen wijk, Fubu. Toen de agenten pastoor L.(...) bedreigden en verklaarden dat ze u wilden oppakken besloot pastoor L.(...) dat het niet langer veilig was in Luanda en begon uw vertrek te regelen. Op 21 februari 2010 reisde u via Portugal naar België, waar u op 24 februari 2010 aankwam. Op 22 oktober 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in.*

U legt ter staving van uw tweede asielaanvraag uw kieskaart voor, een Angolese identiteitskaart dd. 12.10.1999, en een aanhoudingsbevel van de DNIC dd. 10 mei 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de conventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat de problemen die u situeerde in de periode na uw terugkeer naar Angola volgens u volledig voortvloeien uit de feiten die u in uw eerste asielaanvraag aanhaalde, met name de propaganda die u voerde voor Unita in het kader van de presidentsverkiezingen in 1992 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 03 februari 2011, hierna CGVS, p. 2 en p. 4). U verklaarde dat u geen nieuwe politieke activiteiten had na uw terugkeer naar Angola in 1998 (CGVS, p. 3). In het kader van uw eerste asielrelaas werd echter geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw toenmalige politieke activiteiten voor Unita en aan de vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten die u als gevolg van deze activiteiten zou hebben. Bijgevolg kunnen dan ook al bij voorbaat vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van de motieven die u in voorliggende asielaanvraag aanhaalde.

Wat betreft de nieuwe elementen dient te worden opgemerkt dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

U stelde dat de politie naar u op zoek is gegaan nadat u in 2008 een kieskaart op uw naam aanvroeg (CGVS, p. 4). Er dient evenwel te worden gewezen op het feit dat u reeds 10 jaar eerder naar Angola was teruggekeerd en u gedurende die periode geen problemen kende met de Angolese autoriteiten (CGVS, p. 3). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u in die periode verdoken leefde. Integendeel, u woonde in Palanca (CGVS, p. 6), een centrale wijk in Luanda (zie landeninformatie) en kon de kost verdienen als elektricien in nieuwbouwprojecten in verschillende wijken (CGVS, p. 3).

Voorts dient te worden gesteld dat, volgens uw verklaringen, de politie pas in april 2009 een eerste keer naar de kerk kwam om u te zoeken (CGVS, p. 5), geruime tijd nadat u de kieskaart aanvroeg op het gemeentehuis (CGVS, p. 7). U kon in tussentijd zonder problemen onder uw eigen naam een stem uitbrengen tijdens de parlementsverkiezingen van september 2008 (CGVS, p. 4). Indien men werkelijk naar u op zoek was voor de feiten die zich voor uw eerste vertrek in 1992 zouden hebben

afgespeeld, is het weinig aannemelijk dat men u niet eerder kon opsporen en dat men u gedurende meer dan 10 jaar ongemoeid liet.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt dat leden van de oppositiepartij Unita in beperkte mate nog slachtoffer worden van pesterijen, maar dat er geen enkel bewijs is dat vervolging in de zin van de Conventie van (vermeende) Unita leden nog voortkomt (zie landeninformatie). Het is bijgevolg zeer onwaarschijnlijk dat de autoriteiten u, iemand die geen (recente) politieke activiteiten had (CGVS, p. 3), zou vervolgen omwille van uw (voormalige) betrokkenheid bij Unita.

U slaagt er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat u sinds april 2009 gezocht werd door de DNIC politie, voor uw beweerdte deelname in de propaganda voor de Unita partij, in de aanloop van de presidentsverkiezingen van 1992 (CGVS, p. 2 en p. 4).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u pas 8 maanden na uw aankomst in België voor de tweede maal asiel aanvraagde, wat u verantwoordde door te stellen dat u uw persoonlijke problemen met uw vrouw trachtte te regelen en u ook nog geen bewijsmateriaal voor uw vervolging had, met name het arrestatiebevel op uw naam (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u zich eerst maandenlang bezighield met uw relationele problemen relativeert de ernst van uw nood aan internationale bescherming. Bovendien is het opmerkelijk dat u, gezien het belang dat u toeschreef aan dit document, niet heeft getracht het aanhoudingsbevel reeds eerder te bemachtigen, bijvoorbeeld per post of per fax, daar dit document sinds mei 2010 met uw medeweten in het bezit was van pastoor L.(...) (CGVS, p. 8).

De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet in staat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het aanhoudingsbevel (uitgegeven door de provinciale procureur van DNIC op 10 mei 2010), stelt dat u op verdenking van het behoren tot een netwerk van informatie aangehouden wordt en naar de centrale gevangenis wordt geleid. Er dient te worden opgemerkt dat dit document stelt dat u woonachtig bent in de wijk Cazenga in Luanda. Vooreerst is het bevreemdend dat op het document een officieel adres staat vermeld, daar uit uw verklaringen blijkt de politie niet wist waar u verbleef (vermits zij u gedurende ruim 10 jaar ongemoeid lieten (CGVS, p. 3) en de politie het document nota bene afleverde in de kerk van pastoor L.(...) die zich in de wijk Palanca bevindt (CGVS, pp. 5-6). Bovendien is het moeilijk te begrijpen waarom het document de wijk Cazenga vermeldt, daar dit verschilt van zowel uw feitelijke verblijfplaats, namelijk de wijk Palanca (CGVS, p. 6), het adres dat aangegeven staat in uw (vervalste) identiteitskaart, met name de wijk Golf (zie documenten) en uw vroegere adres, de wijk Neves Benoinha (Zie verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18.06. 1993, p. 1). Uw kieskaart tenslotte, vermeldt geen adresgegevens en werd aangevraagd met de gegevens van uw identiteitskaart (CGVS, pp. 6-7).

Met betrekking tot uw identiteitskaart en uw kieskaart kan nog worden gesteld dat deze documenten uw verklaring bevestigen dat u een valse identiteitskaart liet aanmaken om u te kunnen registreren voor de verkiezingen van 2008 (CGVS, p. 6). Aangezien uw identiteitskaart een frauduleus opgesteld document betreft kan hieraan ook geen bewijskracht worden verleend. Verder kan de vraag worden gesteld met welke bedoeling u een valse identiteitskaart liet aanmaken met daarop enerzijds uw correcte naam en anderzijds foutieve adresgegevens (CGVS, p. 6). Immers, als valse identiteit heeft een document met daarop uw echte naam en enkel een vals adres weinig waarde. Het is trouwens merkwaardig dat u eerst met uw identiteitskaart een paspoort aanvraagde, waarmee u vervolgens een kieskaart kon verkrijgen, aangezien volgens uw eigen verklaringen een identiteitskaart volstond om een kieskaart aan te vragen bij de gemeente (CGVS, pp. 6-7). Uw verklaring dat uw identiteitskaart vals was en dat u zich met dit document niet kon registreren voor de verkiezingen (CGVS, p. 6) doet hieraan geen afbreuk, omdat u beweerdte dat u op basis van deze valse identiteitskaart wél een paspoort kon verkrijgen (CGVS, p. 6), zodat u desgevallend een poging had kunnen doen om met uw identiteitskaart een kieskaart te verkrijgen.

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u niet naar uw land van oorsprong kunt terugkeren uit 'vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt verder een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker beweert vooreerst dat het wel aannemelijk is dat de Angolese autoriteiten ruim tien jaar hebben laten verstrijken vooraleer er stappen werden gezet om hem op te sporen. Hij verwijst hierbij naar zijn toetreding tot UNITA begin jaren negentig en de moeilijkheden die daar sindsdien mee gepaard zijn gegaan en die aanleiding gaven tot het toenmalige vertrek van

verzoeker en diens echtgenote. Hij vermeldt ook dat hij in 1998 teruggekeerd is naar Angola, om de zorg van zijn kinderen op te nemen. Hij heeft hierbij het paspoort van een Angolese vriend gebruikt om niet herkend te worden. In Angola heeft verzoeker tien jaar gewerkt onder een valse naam en kreeg daarbij de steun van predikant L., in de wijk Palanca, Luanda. Om aan de parlementaire verkiezingen van 2008 te kunnen deelnemen, moest verzoeker een kiezerskaart bezitten. Om deze te kunnen krijgen, moest hij officiële identiteitsstukken neerleggen. Hij telde 400 dollar neer om een nieuw paspoort te verkrijgen en hij had daarbij zijn naam opzettelijk gewijzigd. Zijn naam had echter toch de aandacht van de autoriteiten getrokken. Verzoeker licht toe dat de Portugese mondelinge uitspraak van de twee namen identiek is. De Angolese politie begon met een onderzoek en kwam snel te weten dat verzoeker bij de predikant L. verbleef. Sindsdien hebben er een aantal politiebezoeken plaatsgevonden, gevolgd door een aanhoudingsbevel op 10 mei 2010, waarin wordt vermeld dat verzoeker beschuldigd wordt toe te behoren tot een netwerk van informateurs. Verzoekers vrees is hierdoor terug actueel geworden. Verzoeker verduidelijkt dat dit een verklaring vormt voor het feit dat hij gedurende meer dan tien jaar zonder moeilijkheden heeft geleefd, alvorens terug in aanvaring te komen met de Angolese autoriteiten. Verder legt verzoeker uit dat het aanhoudingsbevel gelinkt is met zijn oude politieke activiteiten, aangezien hij de afgelopen tien jaar nooit andere problemen met de autoriteiten heeft gehad. Bovendien brengt verzoeker een verklaring van B.R. aan, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, die aantoont dat hij zelfs in België nog steeds contact had met de leden van de groep Unita. Tot slot vestigt verzoeker de aandacht op het relatieve karakter van de plaatsnamen vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker bevestigt in Palanca te hebben gewoond, en begrijpt net zoals de commissaris-generaal niet waarom er in het aanhoudingsbevel melding wordt gemaakt van de wijk Cazenga. Verzoeker veronderstelt dat deze beperkte informatie volgt uit de onderzoeken die door de Angolese autoriteiten werden uitgevoerd. Verzoeker benadrukt echter dat deze wijken geen administratieve verdelingen vormen in Angola en dat deze wijken geografisch gezien naburig zijn. Dit alles wordt volgens verzoeker bevestigd door het feit dat de twee wijken onder de territoriale bevoegdheid van één procureur vallen omdat deze laatste voor het geheel van de provincie handelt en niet voor één wijk van de stad. Verzoeker eist tenslotte de toekenning van het statuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en verwijst hiervoor naar de beoordeling van de Raad. Als bijlage voegt verzoeker een kieskaart, een Angolese identiteitskaart d.d. 12 oktober 1999, een aanhoudingsbevel van de DNIC dd. 10 mei 2010 en het reeds besproken attest van B.R.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 en 13 van het EVRM. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Verzoeker verzuimt echter uiteen te zetten op welke wijze in de bestreden beslissing een schending kan worden gelezen van de genoemde verdragsbepalingen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op verzoekers verklaring dat de problemen die hij situeerde in de periode na de terugkeer naar Angola volledig voortvloeien uit de feiten die in zijn eerste asielaanvraag werden aangehaald, terwijl in het kader van die eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de toenmalige politieke activiteiten voor UNITA en aan de vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal stelt verder dat de nieuwe elementen verzoekers geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Verzoeker verklaarde immers dat hij gedurende tien jaar geen problemen kende met Angolese autoriteiten en de politie pas in april 2009 een eerste keer naar de kerk kwam om verzoeker op te zoeken, geruime tijd nadat verzoeker de kieskaart aanvroeg op het gemeentehuis. Indien men werkelijk naar verzoeker op zoek was, is het weinig aannemelijk dat men hem niet eerder kon opsporen en dat men hem meer dan tien jaar ongemoeid liet. Daarenboven beschikt het Commissariaat-generaal over informatie dat er geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag voorkomt voor UNITA-leden. Het Commissariaat-generaal stipt tevens aan dat verzoeker pas 8 maanden na zijn aankomst in België een tweede asielaanvraag indiende en hiervoor geen aanvaardbare verantwoording kon geven. Met betrekking tot het neergelegde aanhoudingsbevel zelf, merkt het Commissariaat-generaal vooreerst op dat op het document een officieel adres vermeld

staat, terwijl verzoeker beweerde dat de politie niet wist waar hij verbleef en de politie het document afleverde in de kerk van pastoor L. die zich in de wijk Palanca bevindt. Daarnaast vermeldt het document de wijk Cazenga, terwijl dit verschilt van zowel de feitelijke verblijfplaats, als het adres dat aangegeven staat in de identiteitskaart en het vroegere adres van verzoeker. Met betrekking tot de identiteitskaart, stelt het Commissariaat-generaal dat aan een frauduleus opgesteld document geen bewijskracht kan worden verleend. Daarenboven heeft een document met daarop een echte naam en enkel een vals adres, als valse identiteit weinig waarde. Het is ook merkwaardig dat verzoeker eerst met zijn identiteitskaart een paspoort aanvraag, waarmee hij vervolgens een kieskaart kon verkrijgen terwijl volgens de verklaringen blijkt dat een identiteitskaart volstond om een kieskaart aan de vragen bij de gemeente.

2.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De Raad stelt vast dat verzoeker uitdrukkelijk aangeeft dat er nog steeds naar hem wordt gezocht omwille van de problemen die hij bij zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet (stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/02/2011, p. 4). Verzoeker baseert zich dus op dezelfde problemen. Vermits verzoekers eerste aanvraag op 25 november 1996 werd afgesloten met een beslissing van de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (zie punt 1.5.), waarbij zijn relaas ongeloofwaardig werd geacht, en zijn vrees in het kader van de huidige aanvraag dezelfde grondslag heeft, dient in wezen enkele worden onderzocht of de nieuwe elementen, aangevoerd in het kader van zijn tweede asielaanvraag, aantonen dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.6. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn problemen in Angola nog steeds actueel zijn, dat hij in 2009 door politieagenten werd gezocht waardoor hij besloot te vluchten en dat er in 2010 een aanhoudingsbevel op zijn naam werd afgeleverd (stuk 9, Verklaring DVZ, punt 36). Verzoeker legde zijn kieskaart, zijn identiteitskaart en een aanhoudingsbevel neer (stuk 12, Documenten).

2.7. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn asielrelaas en voert aan dat hij het paspoort van een Angolese vriend gebruikte waardoor hij gedurende 10 jaar onopgemerkt kon blijven en beweert dat hij slechts door zijn fraude om aan de verkiezingen te kunnen deelnemen wederom in de negatieve aandacht van de autoriteiten kwam. Daarbij wijst verzoeker erop dat zijn problemen gelinkt zijn met zijn oude politieke activiteiten. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de politieke oorsprong van zijn beweerde problemen reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden waardoor zijn nieuwe problemen evenmin aannemelijk zijn.

2.8. Met betrekking tot het attest van meneer B, dat zou moeten aantonen dat verzoeker nog steeds contact heeft met de partij, stelt de Raad vast dat dit niet kan worden aanzien als een objectief gegeven. Daargelaten de vraag of verzoeker deze verklaring niet eerder had kunnen neerleggen, merkt de Raad op dat dit handgeschreven document niet uitgaat van een officiële instantie, maar van een zekere B.R., die beweert de vroegere verantwoordelijke te zijn geweest voor de partij UNITA in Wallonië waar verzoeker de rol van "*propagandist*" zou hebben vervuld. Dit document toont echter geenszins aan dat verzoeker in de vroege jaren '90 in Angola om politieke redenen zou zijn vervolgd en is dus niet bij machte het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas om te buigen.

2.9. De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de inhoud van het door verzoeker neergelegde aanhoudingsbevel in strijd is met de door hem afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn adres (stuk 9, Verklaring DVZ punt 9). Door te bevestigen dat hij ook niet begrijpt waarom op het aanhoudingsbevel de wijk Cazenga vermeld staat terwijl hij steeds in de wijk Palanca verbleef, kan verzoeker de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing niet ontkrachten. Verzoekers ongestaafde betoog over de geografische nabijheid van beide wijken en zijn verklaring dat ze allebei behoren tot de territoriale bevoegdheid van eenzelfde procureur, zijn van elke ernst ontdaan en zijn niet afdoende om te verklaren waarom een andere wijk vermeld is op het aanhoudingsbevel. Uit de gedane vaststelling kan rechtsgeldig worden besloten dat het aanhoudingsbevel geen bewijswaarde heeft. Het is bovendien merkwaardig dat verzoeker niet heeft getracht het aanhoudingsbevel eerder te bemachtigen, aangezien hij dit document zo belangrijk acht dat het een reden was om zijn asielaanvraag uit te stellen, terwijl hij wist dat dit document reeds sinds mei 2010 in het bezit was van pastoor L. (stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/02/11, p. 8).

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker geen bewijs heeft geleverd dat de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag in een ander daglicht stelt. Dienvolgens kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Door louter te verwijzen naar het toekenningscriterium voor de subsidiaire bescherming en zich naar de wijsheid van de Raad te richten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die zouden aantonen dat hij wel degelijk beantwoordt aan dit toekenningscriterium. Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging uit de bestreden beslissing met betrekking tot de laattijdigheid van zijn asielaanvraag, wat de ernst van zijn aanvraag ondermijnt. Zijn argumenten, namelijk dat hij persoonlijke problemen met zijn vrouw trachtte te regelen en dat hij ook nog geen bewijsmateriaal voor zijn vervolging had (stuk 3, gehoorverslag CGVS 03/02/11, p.8), kunnen zijn lange talmen niet rechtvaardigen, aangezien op de asielzoeker de plicht rust om bij aankomst in België onmiddellijk de bescherming van de Belgische overheid te vragen. Daarnaast voert verzoeker geen verweer tegen de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot de actuele situatie van leden van de oppositiepartij UNITA, noch tegen de overweging uit de bestreden beslissing met betrekking tot de identiteitskaart en de weinig logische gang van zaken bij het aanvragen van een paspoort en kieskaart. Het Commissariaat-generaal kon in het licht van wat voorafgaat rechtsgeldig tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besluiten.

2.12. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste en enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIEN